

KARTALI ZSUZSANNA

Ronaldó

A kollégium folyosóját kezdte birtokba venni az alkonyi félhomály.

A fiú keskeny háta, mint egy önmagát kétségbe vonó kérdőjel görbült előre a sötét sarokba tolt tornapadon. Csontos bal kezét horzsolásokkal fedett térdére szorította, és jobbával újra meg újra kézfejebe dőfte a ceruzát, amíg csak bele nem tört a hegye. Akkor megfordította az íróeszközt, és csorba metszőfogával kitepte a radírt az alumíniumfoglalatból. Kiköpte, majd önkínzó buzgalommal nekiállt, hogy az éles fémperemmel kikaparja húsából a véres grafitüskét.

– Szia, Ronaldó! Volna egy cerkád? – lépett mellé tettetett könnyedséggel a nevelőtanár.

– A cerkámát maga leszophassa! – sisteregte a fiú gyűlölettől átfűtött hangon, és kezeit ceruzástól a piszkosszürke bermudagatyából kikandikáló két, keszeg combja alá dugta.

A tanár jobbnak látta, ha elengedi füle mellett a választ. Jobban aggasztották az elrejtett kezek. Sóhajtva leült mellé a padra. Ügyelt rá, hogy ne érjen a fiúhoz, de ne is legyen vele túlzottan távolságtartó.

– A szüleidnek nagyon hiányzol, és a kistestvéreidnek is. Menj haza hozzájuk! – kérlelte, de nem tudta elfedni hangjában a monotóniát. Aznap már vagy századszor hangzottak el, és kiüresedtek a szavak.

Ronaldó a tanár orra elé tartotta remegő kezeit.

– De hát nem lássa? Veszélyes vagyok! Nem mehetek haza, mer' be kell, hogy zárjanak! Engemet kell bezárni! Engemet, és nem anyámékat, há' maga se tuggya megérteni?

A nevelőtanár visszafogta az újabb sóhajt. Hónapok óta körbe-körbe forogtak Ronaldó önvádja körül, és képtelenek voltak megszakítani a szüntelenül visszatérő folyamatot, ami ráadásul kezdett lefelé húzó, önpusztító spirállá alakulni.

– Baleset volt. Ha szabályosan ment volna az áram a tévétekbe, nem történt volna semmi baj, te is tudod.

– Én csak azt tudom, hogy megöltem az öcsémet. Én gurítottam oda neki azt a kurva labdát.

– Az a labda véletlenül ment be a tévé mögé. Ti csak játszottatok, Ron!

– Igen, de én voltam... énvelem ment haza az a gyüttment faszi a kocsmából, aki az áramot csinálta nekünk!

– Megbeszéltük sokszor, hogy az már nagyon régen volt. Két évvel ezelőtt történt, te akkor még csak tizenkét éves voltál!

– Már tizenhárom. És valamiér' komált engem az a faszi...

– Pasas...

– Az a faszi egy gyüttment vót, tuggya! Nem is ismertük, de apám haverjai dicsértek engem neki, mer' mindig én vittem haza apámat a kocsmából, és aszonta a faszi, hogy ha már erre járt, az én kedvemér' segít rajtunk, és bekötötte az áramot. Lássa, arról is én tehetek! Hányszor mondjam még el? Engemet kell bezárni, nem anyámékat! Mi lesz akkor a három húgommal?

– Nem zárják be a szüleidet. Be van adva a fellebbezés.

– De ha végül mégis kimondják a gondolatlan emberölést, akkor mégis bezárják anyámékat, és intézetbe kerülnek a lányok, és kurva lesz belőlük! Anyám is majnem az lett odabé', mesélte. Maga akarná, hogy kurvák legyenek a húgai?

A nevelőtanár megrázta a fejét. A család legkisebb gyereke, a hároméves Brendon halála megviselte az amúgy is ingatag személyiségű, bizonytalan egzisztenciájú szülőket, és a gyermekvédelmisek titkon hajlottak afelé, hogy a középső három kislányt – legalábbis egy időre – átmeneti otthonba helyezték. Éppen az tartotta vissza őket ettől, hogy tudták: az anya és az apa gyermekeik kedvéért tartja csak magát, s ha ez a kapocs nem lenne, felemésztnéneek.

– A húgaid olyasféle kollégisták lesznek, mint te, és továbbra is ide járhatnak iskolába, veled együtt. Itt továbbra is vigyázhatsz rájuk.

– De én nem vigyázhatok rájuk! Idegösszeomlásom van, mer' gondolatlan gyilkos lettem! Anyáméknak kell rájuk vigyázni! Micsináljak még, hogy megértsék, és bekasztlizzanak végre?

Felpattant, és a marokra fogott ceruzával, akár egy késsel, megcélozta a nevelőtanár szemét.

A tanár ösztönösen elhajolt a mozdulat elől, és összefacsarodott a szíve. Saját fiára gondolt, aki egyetemi albérletében él, mint Marci Hevesen, és exnejére, aki egy Bécs melletti faluban ápol egy elaggott színésznőt. Felőlük akár bent is maradhatna a hétvégére Ronaldóval a kollégiumban. Rá még hallgat valamennyire a srác.

– Igazából én se mehetek haza – fordult diákja felé, akinek karja közben tehetetlenül lehanyatlott. – Megígértem a dirinek, hogy digitalizálom a könyvtár videokazettáit, mielőtt kiselejteznék. Legjobb, ha még ma este nekiállok, ha végezni akarok velük a nyári szünetig. Egyedül dögunalmas munka. Van kedved segíteni nekem? Közben nézhetünk is valami filmet a másik gépen.

A tanár úgy intézte, hogy ezután egy pillanatra se távolodjanak el egymástól. A könyvtári laptopon egy online videomegosztóról elindította a Rockyt. Egészen tűrhető képminőségű film volt, nem olyan monoton alámondással kísért, kásás kópia, mint amilyenen ő látta ezerszer kamaszkorában. Talán nem ez volt a legjobb filmválasztás a fiú szórakoztatására, de remélte, hogy talán eltereli a figyelmét saját kínjairól.

Ronaldó eleinte csak fél szemmel pislogott a monitorra, aztán, ahogy bonyolódott a cselekmény, kidugta a nyelvét, és arcát szinte belenyomta a képbe. A történet beszippantotta.

Ideje volt telefonálni egyet. Péntek este lévén a szülőknek talán eszükbe jut, hogy elsőszülöttjüket otthon keressék, gondolta a tanár. Tudniuk kell, hogy ez esetben igazoltan nem ment haza, és hogy jó helyen van.

Mobilját felkapva a férfi kiosont a tintafekete folyosóra. Felkapcsolta a világítást, és a híváslistán rákattintott Ronaldó anyjának sokszor keresett számára.

A fiú közben ámulva nézte a laptopon, ahogy a magányos hős, akit senki sem vesz komolyan, elszánt kitartással edzi testét-lelkét. Kedvet ugyan nem kapott hozzá, de támadt egy kétségbeesett ötlete.

– Tanár úr... Zoli bá', felhozhatok a tiszertárból egy ugrókötelet? – fogalmazgatta magában az ártatlannak szánt kérdést, miközben kidugta fejét a könyvtárajtón. Amit azonban elkapott a folyosón zajló telefonbeszélgetésből, attól benne szakadt a szó.

– Bontsa csak fel bátran azt a törvényszéki levelet, Ibolya! Bármilyen jobb, mint a bizonytalanság... Rendben, várja meg velem, hogy hazaérjen az ura, és nyissák ki együtt a borítékot! Egy hivatalos levelet nem szabad olvasatlanul hagyni, ne teljen hiába a fellebbezési idő sem, ha esetleg úgy alakul... Persze, felhívhat, amikor csak jónak látja, nem zavar. Nem, Ronnak még nem mondom meg. Jó éjszakát!

Ronaldó némán visszahúzódott az olvasóterembe. Moccanás nélkül végigülte a filmet, nem kért ráadást, és beszélgetni sem akart. A tanár javaslatába, hogy a hétvégére kiürült kollégium nevelői hálójának másik heverőjén aludjon, rezignáltan belenyugodott. Fásult mozdulatokkal lezuhanyozott, majd a fejére húzta a pokrócot.

A Speciális Szakiskola és Kollégium a hivatalos verzió szerint azért épült a város ipari parknak csúfolt rozsdasávosárába, hogy legyen hely a sportpályák és a majdani tankert kialakítására, de a gyerekek – és sokszor tanáraik is – úgy érezték, gettóba kerültek, ahol ellehetnek egymás között, és nem szűrnak szemet senkinek. Az iskola előtt húzódó aszfaltút a helybőség dacára keskeny volt, mivel egy magasfeszültségű vezeték óriás oszlopsorának nyomvonalát kihasználva, azok terpeszállású lábai között futott. A vezeték kiváltására csak a terv volt meg, a pénz nem. Az áram zümmögését és a szél zúgását a vastraverzek között a tanítási napokon elnyomta a gyereksivaj, de szombat reggelként mindig berezonáltak az ablakok. Ez az akusztikus kietlenség ébresztette fel öt óra tájban a nevelőtanárt, és a csontig hatoló magány, ami egy elhagyatott épület üres szobájában keríti hatalmába az embert.

A fiú fekhelye már kihűlt.

A tanár tudta, hogy hiába hívná fel, mert a mobilja működésképtelen. Végigkiabálta az iskolát, majd magára rántotta melegítőjét, és kirohant a buszmegállóhoz, hátha Ron a reggeli járattal mégis a romatelepre indult.

A huzatos megálló első pillantásra üresnek tűnt. A hulladékgyűjtőbe gyűrt fekete szemeteszsák úgy csapkodott, mintha ki akarna szabadulni, hogy a villanyoszlop acélszerkezetére csavarodott társa után röppenjen. Az oszlopon azonban másvalami feketéllett.

A tanár a napkelte ellenfényében hunyorogva rádöbbsent, hogy Ronaldó az. Bő térdnadrágját és kinyúlt fekete pólóját tépte a hajnali szél. Vacogott, csak ezért nem mászott máris sokkal magasabbra.

Megráz az áram, készült kiáltani a tanár, de meggondolta magát. Hiszen éppen ezt akarja a srác!

Néha a legdrámaibb pillanatokban is rutinosan cselekszünk, majd pedig ostobán. Mégis, vannak olyan pillanatok, amikor mindegy, mit teszünk, a pillanat kioltja önmagát.

Amikor a tanár nadrágzsebében megcsörrent a telefon, gondolkodás nélkül felvette. Kitágult szemekkel, némán bólogatott, aztán magasra tartotta a készüléket, mintha odafentről el lehetne kapni a belőle kiszűrődő hangot.

A mozdulat hatott.

A fiú zuhanni kezdett.

– Felmentés! – ordította a nevelőtanár, és egyetlen ugrással a betonra huppanó kupacra vetette magát.

– Akkor együtt marad a család... – nyögte Ron, és bokáját dörzsölgetve óvatosan felegyenesedett.

Tanárára támaszkodott, és visszabicegett vele a kora nyári napsütés ígéretében fürdőző iskolába.